
VALLANKUMOUKSESTA JÄLKEEN JÄÄNEET

Vallankumous on käynnissä. Syventyessään ja laajentuessaan se siirtyy alalta toiselle vallankumouksellistaen maan koko yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän alhaalta ylös asti.

Teollisuuteen tunkeutuessaan vallankumous asettaa kysymyksen työläisten toimeenpanemasta tuotannon valvonnasta ja säännöstelystä (Donetsin kivihiilialue).

Maatalouteen siirtyessään vallankumous sysää hoitamatta jätettyjen maiden kollektiiviseen muokkamiseen sekä maatalouskaluston ja työjuhtien hankkimiseen talonpojille (Schlüsselburgin kihlakunta)¹⁸.

Paljastaessaan sodan vitsaukset ja sodan oloissa kasvaneen taloudellisen rappiotilan vallankumous tunkeutuu huollon alalle asettaen kysymyksen toisaalta kaupunkien muonittamisesta (elintarvikepula) ja toisaalta maaseudun turvaamisesta tehdastuotteilla (tavarapula).

Kaikkien näiden ja muiden samantapaisten jo kypsyneiden kysymysten ratkaiseminen vaatii vallankumouksellisten joukkojen mahdollisimman suurta aloitekykyä, työväen edustajain Neuvostojen aktii-

vista puuttumista uuden elämän rakentamiseen sekä lopuksi kaiken vallan siirtämistä täydellisesti uuden luokan käsiin, joka pystyy johdattamaan maan leveälle vallankumoukselliselle tielle.

Vallankumoukselliset joukot paikkakunnilla astuvat jo tälle tielle. Vallankumoukselliset järjestöt ovat jo paikoitellen ottaneet vallan omiin käsiinsä (Urali, Schlüsselburg) sivuuttaen niinsanotut „yhteiskunnallisen pelastuksen komiteat“.

Edustajain Neuvoston Pietarin toimeenpaneva komitea, jonka pitäisi johtaa vallankumousta, tarpoo kuitenkin avuttomana paikallaan jääden jälkeen joukoista ja loitoten niistä, ja koko vallan ottamista koskeva pääkysymys vaihdetaan tyhjänpäiväiseen kysymykseen „ehdokkaista“ Väliaikaiseen hallitukseen. Mutta jäädessään jälkeen joukoista Toimeenpaneva komitea jää siten jälkeen myös vallankumouksesta vaikeuttaen sen eteenpäinkulkua.

Edessämme on kaksi Toimeenpanevan komitean asiakirjaa: „Muistio rintamalla oleville työläisten edustajille“, jotka vievät lahjoja sotilaille, ja „Julistus rintamalla oleville sotilaille“. Entä mistä ne puhuvat? Siitä samasta Toimeenpanevan komitean jälkeen jäämisestä, sillä Toimeenpaneva komitea antaa niissä nykyajan kaikkein tärkeimpiin kysymyksiin kaikkein inhoittavimmat, kaikkein vallankumousvastaisimmat vastaukset!

Kysymys sodasta

Samaan aikaan kun Toimeenpaneva komitea kiisteli Väliaikaisen hallituksen kanssa aluevaltauksista ja sotakorvauksista, samaan aikaan kun Väliaikainen

hallitus kyhäsi „nootteja“ ja Toimeenpaneva komitea nautti „voittajan“ osasta, vaikka anastussota jatkui vanhaan tapaan, elämä juoksuhaudoissa, todellinen sotamiesten elämä, toi esiin uuden taistelukeinon: joukkoluontoisen veljeilyn. Veljeily sinänsä on epäilemättä vain vaistovarainen rauhaan pyrkimisen muoto. Mutta siitä huolimatta voi järjestyneesti ja tietoisesti toimeenpantu veljeily muodostua työväenluokan käsissä mahtavaksi keinoksi tilanteen vallankumouksellistamiseksi sotivissa maissa.

Minkälainen sitten on Toimeenpanevan komitean suhde veljeilyyn?

Kuulkaa:

„Sotilastoverit! Te ette saavuta rauhaa veljeilyllä... Ihmiset, jotka vakuuttavat teille, että veljeily on tie rauhaan, johtavat tuhoon teidät itsenne ja saattavat tuhoon Venäjän vapauden. Älkää uskoko heitä“ (kts. „Julistus“).

Veljeilyn asemesta Toimeenpaneva komitea kehoittaa sotilaita „olemaan kieltäytymättä hyökkäystoimista, joita taistelutilanne saattaa vaatia“ (kts. „Julistus“). Asia on kuulemma niin, että puolustus, „puolustautuminen poliittisessa mielessä ei lainkaan sulje pois strategisia hyökkäyksiä, uusien maa-alojen valtaamista j.n.e. Puolustuksen etujen vuoksi... on aivan välttämätöntä hyökätä, vallata uusia taisteluasemia“ (kts. „Muistio“).

Lyhyemmin sanoen: rauhan aikaansaamiseksi on hyökättävä ja anastettava vieraita „maa-alueita“.

Niin järkeilee Toimeenpaneva komitea.

Mutta missä suhteessa nuo Toimeenpanevan komitean imperialistiset mielipiteet eroavat kenraali Aleksejevin vastavallankumouksellisesta „päiväkäskystä“,

jossa veljeily rintamalla julistetaan „petokseksi“ ja sotilaita käsketään „käymään armotonta taistelua vihollista vastaan“?

Tai vielä: missä suhteessa nuo mielipiteet eroavat Miljukovin vastavallankumouksellisesta puheesta Marian palatsissa pidetyssä neuvottelukokouksessa, jossa hän vaati sotilailta „hyökkäystoimia“ ja kuria „rintaman yhtenäisyyden“ etujen nimessä?..

Kysymys maasta

Kaikille on tunnettu se selkkaus, joka on syntynyt talonpoikien ja Väliaikaisen hallituksen välillä. Talonpojat vaativat tilanherrojen hoitamatta jättämien maiden viipymätöntä kyntämistä pitäen sellaista tekoa ainoana keinona, jonka avulla voidaan turvata viljalla sekä väestö selustassa että armeija rintamalla. Vastaukseksi siihen Väliaikainen hallitus julisti talonpojille päättäväisen sodan panemalla agraariliikkeen „lain“ ulkopuolelle ja lähetti sen yhteydessä paikkakunnille komissaareja suojelemaan tilanherrojen etuja „omavaltaisten“ talonpoikain „hyökkäyksiltä“. Väliaikainen hallitus käski talonpoikia pidättäytymään maiden pakkoluovutuksesta Perustavan kokouksen kokoontumiseen asti: se muka ratkaisee kaiken.

Minkälainen on Toimeenpanevan komitean suhde tähän kysymykseen: kumpaa se kannattaa, talonpoikia vaiko Väliaikaista hallitusta?

Kuulkaa:

„Vallankumouksellinen demokratia tulee puoltamaan mitä päättäväisimmin... tilanherrojen maiden... korvauksetonta pois ottamista... tulevassa Perustavassa kokouksessa. Mutta nyt, tällä hetkellä, pitäen lähtökohtanaan sitä, että tilanherrojen maiden

viipymätön pakkoluovuttaminen saattaisi aiheuttaa... maassa vakavan taloudellisen järistyksen., vallankumouksellinen demokratia varoittaa talonpoikia kaikenlaisesta maakysymyksen omaaloitteisesta ratkaisemisesta, sillä agraarimellakat eivät tule olemaan hyödyksi talonpojille, vaan vastavallankumoukselle“, minkä vuoksi käsketään „olemaan ottamatta omavaltaisesti tilanherrojen omaisuutta ennen Perustavan kokouksen päätöstä“ (kts. „Muistio“).

Niin sanoo Toimeenpaneva komitea.

Ilmeistä on, että Toimeenpaneva komitea kannattaa Väliaikaista hallitusta eikä talonpoikia.

Eikö ole selvää, että tuollaiselle kannalle asetuttuaan Toimeenpaneva komitea on luisunut Shingarjovin vastavallankumoukselliseen tunnukseen: „nujerra talonpojat!“.

Ja yleensä, mistä alkaen agraariliikehtimiset ovat muuttuneet „agraarimellakoiksi“ ja kysymysten „omaaloitteiset ratkaisut“ sallimattomiksi? Mitä ovat Neuvostot ja niihin kuuluva Pietarin Neuvosto, elleivät „omaaloitteisesti“ syntyneitä järjestöjä? Ajatteleeko-han Toimeenpanevakomitea, että „omaaloitteisesti“ syntyneiden järjestöjen ja ratkaisujen aika on mennyt ohi?

Toimeenpaneva komitea peloittelee tilanherrojen maiden omin luvin kyntämisen johtavan „rappiotilaan elintarvikealalla“. Mutta „omaaloitteisesti“ syntynyt Schlüsselburgin kihlakunnan vallankumoukskomitea on tehnyt väestön elintarvikevarojen lisäämiseksi seuraavan päätöksen:

„Jotta saataisiin suurempi määrä viljatuotteita, joista on todella tuntuva puute, on yhteisöjen kynnettävä kirkkoille, luostareille, entisille keisariperheen tiloille ja yksityisille omistajille kuuluvat vapaat maa-alat“.

Mitä voi Toimeenpaneva komitea sanoa tätä „omaaloitteista“ päätöstä vastaan?

Mitä muuta se voi panna tämän järkevän päätöksen vastapainoksi kuin pelkkiä fraaseja „omavaltaisuudesta“, „agraarimellakoista“, „oma-aloitteisista ratkaisuksista“ y.m., jotka on lainattu herra Shingarjovin asetuksista?

Eikö ole selvää, että Toimeenpaneva komitea on jäänyt jälkeen vallankumouksellisesta liikkeestä maaseudulla ja jäätyään jälkeen se on joutunut ristiriitaan sen kanssa?..

Näinollen eteemme avautuu uusi kuva. Vallankumous kasvaa laajentuen ja syventyen, vallaten uusia aloja, tunkeutuen teollisuuteen, maatalouteen ja huollon alalle sekä asettaa kysymyksen koko vallan ottamisesta. Liikkeen etunenässä kulkevat maakunnat. Kun vallankumouksen ensi päivinä Pietari kulki edellä, niin nyt se alkaa jäädä jälkeen. Tällöin muodostuu sellainen käsitys, että Pietarin toimeenpaneva komitea yrittää pysähtyä jo saavutettuun kohtaan.

Mutta vallankumouksen aikakaudella on mahdollista pysyä yhdellä paikalla, silloin voidaan ainoastaan liikkua — eteen- tai taaksepäin. Siksi se, joka yrittää pysähtyä vallankumouksen aikana, jää kiertämättä jälkeen, ja sitä, joka on jäänyt jälkeen, ei armahdeta: vallankumous viskaa sen vastavallankumouksen leiriin.

„Pravda“ № 48,
toukokuun 4 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t a l i n